

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODŹSTWA POLSKIEGO W AFRYCE.

Registered at the G.P.O. as a newspaper.

Nr. 22 - (35) - Rok II-gi

9 CZERWCA 1946 r.

CENA 50 cent.

Oswiadczenie Rządu R. P. w Londynie.

Rząd R.P. w Londynie ogłosił 24 maja 1946 roku następujące oświadczenie w sprawie Polskich Sił Zbrojnych:

"Oświadczenie brytyjskiego ministra Spraw Zagranicznych z dnia 22 maja 1946 roku stanowiło początek realizacji decyzji Rządu Brytyjskiego z dnia 20 marca 1946 roku w sprawie rozwiązania Polskich Sił Zbrojnych na obczyźnie. Przeciwno tej decyzji Rząd Polski złożył uroczysty protest. W ciągu szesciu lat wojny Polska prowadziła walkę, przy użyciu wszystkich swoich sił, w Kraju i na obczyźnie, związana z Wielką Brytanią sojuszem, którego zobowiązań dopełniła z najwyższym poświęceniem. Nawet wtedy, gdy Sprzymierzeni nasi na konferencjach w Teheranie i w Jaltie godzili się na oddanie połowy Polski Związkowi Sowieckiemu i na narzucenie jej rządu, będącego wyrazem obcej przemocy, Narod Polski wytrwał w walce, zarówno w Kraju, jak i na obczyźnie, składając wciąż olbrzymie ofiary krwi i mienia dla wspólnej sprawy Sprzymierzonych. Nawet wtedy, gdy było już jawne, że Związek Sowiecki zamierza do zawładnięcia całą Polską, Narod Polski, wierny swoim soюзom, podjął z bezprzykładnym w dziejach poświęceniem działania wojenne Armii Krajowej, ciężkie boje na Wołyniu, na Wilenszczyźnie, w województwach centralnych, aż do niezrównanego w ofierze powstania warszawskiego. Narod Polski wierzył, że niepodległość Jego Ojczyzny jest sprawą sumienia świata i jednym z nieodzownych wyników wspól-

nego zwycięstwa. Polskie Siły Zbrojne na obczyźnie walczyły do końca wojny w ofiarnej służbie Rzeczypospolitej i w ścisłym braterstwie broni z siłami zbrojnymi Wielkiej Brytanii, za wspólną sprawę Zjednoczonych Narodów. Wiele tysięcy Polaków poległo w bojach, wiele tysięcy doznało kalectwa. Żołnierze polscy stawiają swoją po dzień dzisiejszy zasługę sobie na szacunek Narodów brytyjskiego i innych Narodów Sprzymierzonych. Mieli oni prawo oczekiwać, że w wyniku zwycięstwa powrócą ze swymi dowódcami na czele, ze sztabami i bronią, do Polski wolnej i niepodległej.

Obecne decyzje grożą odebraniem im możności takiego powrotu do Ojczyzny. Przychodzą one w chwili gdy w Polsce t. zw. Rząd Tymczasowy, łamiąc przyjęte zobowiązania w sprawie wolnych i nieskrępowanych wyborów, odsuwa je w przyszłość nieokreśloną, a gwałtem i postrachem odbiera Narodowi Polskiemu wszelką możność swobodnego życia politycznego. Długo wobec Polski i Jej Sił Zbrojnych cięższego na Jej sprzymierzonych, nie zdola wyrównać życzliwa opieka brytyjska nad żołnierzami polskimi, przemienionymi w wygnańców. Polska musi być wolna! Wtedy tylko mogliby do niej powrócić ze świadomością wypełnionego obowiązku i osiągniętego celu siedmioletniej walki i poświęcenia. Decyzja rozwiązania Polskich Sił Zbrojnych uderza w pierwszym rzędzie w bohaterów II-gi Korpus Wojsk Polskich we Włoszech. Korpus ten, który pod dowództwem generała Władys-

ława Andersa zdobył Monte Cassino i Ankonę, przelamał Linie Gotow i wrócił zwycięsko do Bolonii, pierwszy ma przestać istnieć. Ma to szczególnie tragiczną wymowę. Rząd Polski jest przekonany, że wyraża uczucia narodu, oświadczając, że Polskie Siły Zbrojne na obczyźnie dobrze zasłużyły się Polsce i wspólnej sprawie Narodów Zjednoczonych i że nigdy nie przestana żyć w sercach Polaków. Żołnierze Polskich Sił Zbrojnych, bez względu na narzucone im warunki, nie przestana być żołnierzami Rzeczypospolitej Polskiej, a prawa ich i obowiązki ich stałyby się wynikające sa nienaruszalne.

Wyzwoleni z niewoli niemieckiej żołnierze Wojsk Polskich z kampanii wrzesniowej oraz żołnierze Armii Krajowej byli i są pełnoprawnymi członkami Polskich Sił Zbrojnych. Rząd Polski nie zaprzestanie domagać się należnego im sprawiedliwego i godnego traktowania przez Sprzymierzonych, narówni z żołnierzami Polskich Sił Zbrojnych na obczyźnie. Żołnierze Polskich Sił Zbrojnych są nadal wierni przysiędze, która każe im bronić Ojczyzny, Jej całosci i niepodległości w posłuszeństwie Prezydentowi Rzeczypospolitej, swoim legalnym zwierzchnikom i prawu. Rząd Polski wie, że zawsze i we wszelkich okolicznościach wytrwają oni w żołnierskiej wierności, której od siedmiu lat dają dowody. Narod Polski, który tyle już ciosów zniósł z niezłomną wolą wytrwania, zespoli się w tej ciężkiej chwili tym silniej przy sztabarze Rzeczypospolitej wolnej, całej i niepod-

(c. d. na str. 14-cj.)

Wickam Steed.

Demokracje i komunizm.

U podstaw niepewnej sytuacji politycznej chwili obecnej, leży pytanie, na które nikt dotychczas nie udzielił konkretnej odpowiedzi. Tym zasadniczym pytaniem jest czy można pogodzić cele i dążności demokracji zachodnich, z polityką Rosji sowieckiej. Pojęcie wolności jednostki wiąże się ściśle z tym zagadnieniem tym bardziej, że w chwili obecnej zasadnicza różnica poglądów między Rosją w Zachodem polega na różnej interpretacji pojęcia wolności społecznej i politycznej.

Jeden z czołowych dzienników brytyjskich, "The Manchester Guardian" zwrócił się do szeregu polityków z prośbą o określenie pojęcia demokracji i jej następstw. Znany uczyony, profesor prawa międzynarodowego Dr. E. Carr oświadczył, że o ile nawet Rosja i Wielka Brytania zgodnie by oświadczyły, że "demokracja" oznacza sprawowanie władzy przez większość, Rosja nigdy nie zgodzi się z pojęciem, że ta większość sprawuje swą władzę pod kontrolą ma ona bronić praw mniejszości i w każdej chwili może zasięgnąć rady całego narodu. Z punktu widzenia komunistów rosyjskich, demokracja oznacza rządy klasy pracującej, która w każdym państwie przedstawia większość. Zdaniem generalissimusa Stalina, "demokracja" nie jest antytezą dyktatury, lecz arystokracji, plutokracji, panowania wybranej kasty.

Prof. Carr dowodzi, że podczas gdy dla przeciętnego Anglika "demokracja" łączy się z wolnością i swobodą (freedom and liberty), w pojęciu komunisty demokracja nie ma nic wspólnego z wolnością.

Tak więc, po przystąpieniu Wielkiej Brytanii do wojny w roku 1939, rząd JKM został uprawniony, specjalnym aktem parlamentu, do zarządzania aresztowania, lub internowania, czołowych faszystów brytyjskich i wszystkich sympatyków faszyzmu lub nazizmu. Opinia publiczna całkowicie poparła to zarządzanie ograniczające jednakże wolność jednostki, uważając je za konieczność dla obrony państwa. Gdy w roku ubiegłym akt ten unieważdiono, naród brytyjski uważał to za zwycięstwo demokracji, podczas gdy prasa sowiecka oświadczyła, że w Wielkiej Brytanii demo-

kracja poniosła klęskę, a faszyzm świeci zwycięstwem.

Ponadto "Manchester Guardian" otrzymał odpowiedzi od całego szeregu wybitnych socjalistów brytyjskich, jak Lorda Lindsay'a — profesor Baliol College w Oxford, Lorda Russela — powszechnie znany jako Bertrand Russel, oraz prof. Harolda Lasky — przewodniczący Egzekutywy brytyjskiej Partii Pracy. Żaden z nich nie jest wrogiem komunizmu, wszyscy odrzucają rosyjską koncepcję demokracji.

Lord Lindsay dowodzi, że pojęcie zachodnie demokracji, pochodzi od twierdzenia (perception) ogłoszonego w wieku 17, że rząd może być tolerancyjny. Pojęcie to nigdy nie dosięgło Europy Wschodniej. Lord Lindsay twierdzi, że zasadnicza różnica pojęcia demokracji przez Wschód i Zachód, polega właśnie na tolerowaniu i nie tolerowaniu przez rząd sprzecznych poglądów. Zarówno Wschód jak Zachód zgadzają się, że rząd istnieje dla dobra całego narodu, w odróżnieniu od koncepcji, że rząd istnieje na złosc całego narodowi. Poza to pojęcie rządu i jego obowiązków krancowo różni się jeśli idzie o pojęcia wschodnie.

Bertrand Russel tłumaczy różnicę istniejącą między tymi dwiema koncepcjami twierdząc, że podczas gdy na Zachodzie uważa się, iż demokratyczna władza wybrana przez większość winna bronić interesów całego narodu, w pojęciu Rosjan, władza taka winna bronić tylko interesów większości, która ją wybrała, zgodnie z dogmatami politycznej filozofii Marxa. Z punktu widzenia rosyjskiego, może istnieć jedno tylko stronnictwo polityczne, a jest nim partia komunistyczna, której przysługuje prawo niszczenia wszelkiej opozycji.

Z punktu widzenia rosyjskiego, mniejszość może zagarnąć władzę i rządzić większością za pomocą wywieranej presji i umiejętnej propagandy i musi te większość do podporządkowania się woli mniejszości. Z punktu widzenia demokratycznego Zachodu, władza powierzana jest większości wybranej przez większość. Może ona stara się narzucić swą wole mniejszości, która w każdym

wypadku jednak ma prawo swobodnej krytyki i wolności słowa.

Rządy tak komunistyczne, jak faszystowskie, nie szanują praw jednostki a w wyniku nieuniemożliwionych różnic poglądów — powstaje tajna policja, obozy koncentracyjne a wreszcie jednomyslna narzucona siła. Te rządy siły muszą w końcu spowodować reakcję, która w epoce bomby atomowej może doprowadzić do ogólnej klęski.

Profesor Harold Lasky dowodzi, np. że chociaż w teorii komunizm sowiecki jest z jego punktu widzenia bardziej demokratyczny od brytyjskiego systemu w praktyce to jednak rząd sowiecki jest wybitnie dyktatorski i antydemokratyczny podczas gdy rząd brytyjski — przeciwnie — jest o wiele bardziej demokratyczny od rządu sowieckiego. Zezwala on na wolną krytykę popiera wolność słowa i zgadza się z faktem, że w każdej chwili wola większości może być obalony.

Rząd sowiecki nie zgadza się aby jego decyzje, w szczególności w sprawach natury politycznej, były poddawany krytyce. Porozumienie między Wschodem a Zachodem w jakiegokolwiek materii, będzie możliwe tylko wówczas, gdy obie strony zgodzą się, że sowieckie rządy komunistyczne są rządami dyktatorskimi i fakt, że sprawują one swą dyktatorską władzę dla dobra klasy pracującej, nie zmienia stanu rzeczy. W Rosji nie istnieje dyktatura proletariatu — istnieje natomiast dyktatorska władza partii komunistycznej, rządzącej proletariatem.

Gdy brytyjska partia komunistyczna zwróciła się o przyjęcie jej do Brytyjskiej Partii Pracy, Profesor Lasky przeciwstawił się tej prośbie, ponieważ jak twierdzi, tego rodzaju związek przyniosłby niewatpliwa korzyść, ale jedynie komunistom. Komunisty — zdaniem profesora Laskiego, gardzą wolnością i lekceważą prawdę. Nie służą oni społeczeństwu, lecz jedynie i wyłącznie swym politycznym i społecznym dogmatom.

Lecz żaden z tych wybitnych i uczonych polityków nie odpowiedział na pytanie, bedące jednakże podstawą wszystkich nieporozumień międzynarodowych chwi-

li obecnej. Pytanie to brzmi, czy można znaleźć jakiś kompromis,

jakis "modus vivendi" uzgadniający wschodnia i zachodnia koncepcje

ustroju demokratycznego?

Decyzja Polaka

Nadszedł czas, gdy musimy po mesku spojrzeć rzeczywistości w oczy i dobrze przemyśleć sens decyzji naszej służenia Polsce nadal za granicą.

Przed wszystkim powiedzmy to, co każdy z nas czuje: konieczność pozostania na emigracji jest wielkim nieszczęściem dla każdego z nas osobiscie. Jeżeli bowiem wyraz Ojczyzna zamyka w sobie wszelkie nasze dobro, jeżeli oznacza i dom i wolność, i przyszłość, jeżeli Ojczyzna to życie, emigracja to tylko-vegetacja.

Ale tak wyglądają te dwie szale dramatycznej alternatywy wówczas, gdy Ojczyzna jest Ojczyzna w prawdziwym tego słowa znaczeniu. Dzisiaj tak nie jest. Dzisiaj Ojczyzna nasza stanowi przejściowo czes imperium sowieckiego, więc nie jest Ojczyzna w pełnym tego słowa znaczeniu.

Każdy Polak powinien to zrozumieć, że Polska jest w tej chwili w rękach sił, które dążą do stopniowego przerobienia jej na obraz i podobieństwo Rosji sowieckiej. To jest prawda o dzisiejszej Polsce.

Prawda o emigracji jest zaś następująca. My tutaj, na tej obcej ziemi, wśród obcego środowiska, jesteśmy na wolności. My, których jutro przeniosą może do Szkocji, czy do Nowej Zelandii, czy do Kanady, czy do Afryki, będziemy dalej na wolności. My, którzy jesteśmy i pozostaniemy w świecie wolności, mamy i będziemy mieli możliwość działania na rzecz niepodległości Polski, czego, nasi bracia w kraju nie mają, bo są w niewoli i nie będa mieli tak długo jak długo będa w niewoli. Co z tego wynika?

Kto wraca do okupowanego kraju, powiększa unieruchomioną masę polskiej energii politycznej, kto pozostaje na emigracji, jako czynny przedstawiciel sprawy Polski i gotów jest w każdym - nawet najgorszym, nawet wciąż pogarszających się - warunkach walczyć o tę sprawę, ten przyczynia się do jej zwycięstwa w przyszłości. W tych warunkach również dramatycznych, jak osobliwych, w których zvc wypadło naszemu pokoleniu - ponad geograficzną

Ojczyznę wynieść trzeba Ojczyznę serc naszych, Ojczyznę której obraz nie sfalszowany w duszach naszych nosimy.

Musimy narażać pracować dla Polski poza Polską.

Czy jednak można pracować dla Polski poza Polską?

Codzień czytamy w prasie sowieckiej, drukowanej po polsku w Polsce i w Rosji, że emigracja nie Polsce dać nie może, że pracować dla Polski można tylko w kraju. Jest to fałsz, szerzony świadomie przez tych, którym zależy na zlikwidowaniu - także poza obrebn biurotowego więzienia - głosów, uniemożliwiających obumarciu sprawy Polski.

Powie ktoś nadto: nie każdy przecież ma kwalifikacje osobiste, aby walczyć o Polskę na emigracji i w ogóle zajmować się "polityką". Tak jest - nie każdy. Czy więc, gdy taki "niewykwalifikowany" pozostanie na emigracji, czy ma to jakiś twórczy sens dla sprawy Polski? Tak jest - ma. Polityka niepodległościowa, jak każda polityka, czerpie bowiem swoje siły nie tylko z czynnej inicjatywy, nie tylko z działań czysto politycznych, opiera się nie tylko na działaczach politycznych, ale wyrasta także z postawy masy ludzkiej, która jest zawsze elementem tej sprawy, której służy polityka. Nie ulega więc kwestii, że nasza polityka niepodległościowa, oparta o większe masy uchodźcze ma większe znaczenie, niż ta sama polityka, oparta o mniejsze masy uchodźcze. Z tego punktu widzenia należy stwierdzić, że każdy uchodźca, o ile zachowuje w sercu obraz wiecznej Polski, bedacej antytezą "nowej Polski" Stalina, Bieruta i Mikolajczyka, pomnaża rezerwy niepodległościowej polityki polskiej.

Każde szczere i mocne, proste i choćby "niepolityczne" zdanie, powiedziane przez uchodźcę polskiego w Palestynie, czy w Stanach Zjednoczonych, w Keni czy w Niemczech, w Szkocji czy w Brazylii - każde takie zdanie powiedziane do obcego na temat rzeczywistej sytuacji w Polsce i na temat zbieżności dążeń kulturalnych Polski i Europy - ma

swoje znaczenie pozytywne i robi z tego "niepolityka" czynnik Polsce służyący. Albowiem tysiącami i dziesiątkami dróg nieuchwytnych i niedostrzegalnych sacza się owe strumyki informacyjne, budujące procesy świadomości ludzkiej w szerokim świecie i budujące je na korzysć Polski, o ile są to polskie strumyki. Nietylko żołnierz zawodowy jest pozyteczny na wojnie. Nietylko zawodowy polityk może dobrze służyć sprawie Ojczyzny, ale każdy na wolności bedacy - i wolna polska myśl rozpowszechniająca.

Ale przecież nie dla każdego Polaka ten motyw służby narodowej jest dostatecznie zrozumiały. Zona, dzieci, stara matka w kraju, swój styl życia i swoje strony, polska mowa, która rozlega tam na polskiej ziemi, poszum lasu, do którego się chodzilo w dzieciństwie i własny domek na własnych, paru morgach - to przecież czynniki, które z silą przemożną ciągną miliony serc polskich, rozrzuconych po świecie, zaproszonych w obce środowiska, zawsze obojętne, często wrogie. "I co mnie tu wreszcie czeka na obczyźnie" - mówi sobie ten i ow w rozmyślaniach i rozmowach intymnych ze samym sobą. Tak - ciężko to rozmyślanie i ciężkie ze sobą rozmowy.

Zeby z nich mądre wybrnąć, trzeba odpowiedzieć sobie na inne pytanie: "A co rzeczywiście da mi powrót?". Zeby dać sobie trafna odpowiedź, na to pytanie trzeba przede wszystkim nie wierzyć oszustom politycznym, który szerzą informacje, że w Polsce jest dzisiaj wolność, że w Polsce jest dzisiaj Polska.

W Polsce nie ma wolności, w Polsce jest niewola. I nie to tylko jest ważne, że groza tam represje każdemu. Gdyby nawet ktoś nie stał się przedmiotem represji, gdyby pozostał na "wolności", tak jak "oni" to słowo rozumieją, to i tak życie nie daloby nam żadnego zadowolenia. Należy bowiem uswiadomic sobie to zło straszliwe, które niesie za sobą totalizm sowiecki, i każdy irny. To zło kulminuje może nie w więzieniu nawet nie

w obozie koncentracyjnym, ale właśnie w tej ich "wolności". Nam chodzi w tej chwili o to jak wygląda "ich wolność", jak wygląda w tym systemie życie "wolnej" jednostki - wolnej a jednak stratowanej przez potęgę państwa, deptanej w swym poczuciu ludzkich praw, bedacej mierzwa ich politycznych zamierzeń i planów. To jest coś, co człowiek powracający do okupowanej Polski musi sobie jasno uświadomić: Wroce do Polski, ale nie będzie mógł być sobą, nie będzie mógł żyć po swojemu i nawet, jeżeli jako niezaangażowany politycznie nie stanie się odrazu przedmiotem represji, to będzie żył jak niewolnik, zmuszony do psiego wysługiwaniania swemu panu; całe jego życie będzie jednym lekkiem, czy aby dosyć biernie i wiernie zachowuje się żeby uzyskać prawo pozostawania poza więzieniem - największe prawo które totalizm ofiarowuje swemu poddanemu. To musi sobie powiedzieć powracający do okupacji.

Rodzina - to rzecz wielka. Ale czy naprawdę pomoże rodzinie? Nie. Nie zdolam pomóc rodzinie. Przeciwnie, stanie się jej

ciężarem, powiększe jej niebezpieczeństwo, bo jako żołnierz armii polskiej zagranica rzuca cieniem "nieprawomyślności" na rodzinę, podczas gdy dziś, choć na odległość może jej pomagać. Własna ziemia? Powrót na swój grunt? Ależ ta ziemia nie będzie moja, bo przedziej czy później będzie to ziemia kolchozów. Własny domek a choćby i własne mieszkanie? I to nie. Bo przecież już dziś jest dekret ograniczający prawo posiadania własnych mieszkań.

A jeżeli ktoś mimo to dojdzie do wniosku, że go wzywa obowiązek rodzinny, to niech wraca. Ale niech jednocześnie nie głosi, że chce "budować Polskę" i, że "powrót jest obowiązkiem wszystkich Polaków". Bo kto swój indywidualny motyw rodzinny usiłuje przetrzymać na motyw polityczny i narodowy, obowiązujący wszystkich Polaków - ten jest szarlatanem.

x x x
Mamy możliwość a zatem i obowiązek pracować dla Polski na emigracji. Pomocą w tej naszej pracy są trzy ważne czynniki. Po pierwsze. Prezydent Raczkiewicz

zdecydowanie niepodległościowej.

Po drugie, panuje absolutna jedność poglądów polskich w sprawie dalszej walki o niepodległość naszego kraju. Gdziekolwiek w świecie są Polacy, wszędzie rządzi ich sercami i mózgami ten sam nastrój i ten sam pogląd, któremu na tych lamach dajemy wyraz.

Trzeci czynnik pomysłowy wielkiej wagi, to już wyraźna, choć powolna ewolucja światowej opinii publicznej oraz pewna niezbyt jeszcze duża, ale w dobrym kierunku idąca ewolucja polityki mocarstw anglosaskich w stosunku do Rosji sowieckiej.

Gdy czynnik ostatnio wymieniony osiągnie odpowiednie nateżenie, a pierwsze dwa niezachwiane będą trwałe, to ze zmaganiem naszych ostatecznie wyłoni się - na tle wolnej Europy - niepodległa Polska.

Hasłem naszym nie może być czekanie na ten moment w okupowanym kraju, gdzie nie można działać. Hasłem naszym musi być działanie za granicą, gdzie date wyzwolenia można przyspieszyć.

(Tygodnik A. P. W. Nr. 21)

Sprawa Polskich Sił Zbrojnych

Oredzie Prezydenta R. P.

Prezydent R. P. Władysław Raczkiewicz ogłosił następujące oredzie do Polskich Sił Zbrojnych: "Żołnierze Polskich Sił Zbrojnych. W ciągu długich lat najstraszniejszej wojny jaka zna historia, do niezapomnianych zwycięstw Oresza Polskiego dodalście nowe: udział w bitwie o Wielką Brytanię i w obronie Tobruku, zdobycie Monte Cassino, Ancony i Bolonii, bitwę pod Falaise, zdobycie Bredy i inne. Narod Polski złożył w tej wojnie na ołtarzu wolności największe ofiary i swą samotną, tak bohaterską choć beznadziejną walką z nawalą niemiecką w roku 1939, umożliwił ocalenie nieprzygotowanego do napadnięcia świata od niemieckiego panowania. Zwyciężony losem lecz niepokonany Narod Polski nie złożył w Kraju broni po kampanii wrzesniowej i przez cały czas wojny Podziemna Armia Krajowa prowadziła walkę ponad ludzkie siły z przemocą najeźdźcy. Ofiarny stos spalony w Warszawie przejść musi do historii.

To też walki żołnierza, marynarza i lotnika polskiego życie będą w pamięci Narodu i zduma wspominać je będą przyszłe pokolenia, bo dobrze zasłużyliście się Ojczyźnie. Było pragnieniem Waszym i całego Narodu, którego jesteście dumą i umiłowaniem, byście mogli w zwartych szeregach pod sztandarami waszymi, okrytymi sławą, powrócić do Wolnej, Calej i Niepodległej Polski. Nie ziszcilo się jeszcze pragnienie, pomimo, że dalście z siebie wszystko co dacie mogli Miłość Ojczyzny, Honor i Męstwo Żołnierza. Żaden naród nie wie lepiej od Polaków, że o wyniku walki decyduje nie orez tylko, ale i Moc Ducha. Ta broń nie jednokrotnie musieli walczyć Polacy i zwyciężali. Pomimo, że nad umęczonym światem ucihl obecnie zgiełk bitew, huk dział i warkot bojowego lotnictwa, wy pozostaćcie nadal Żołnierzami Rzeczypospolitej walczącymi o Nias Moca Ducha Polskiego. Jeżeli Moc te utrzymacie w sercach,

przyszłość będzie wasza, bo żadne siły ludzkie Mocy tej przezycieć nie zdołały dotąd i nie zdołają nigdy. Służba wasza nie skończyła się. Bez względu na narzucone przez okoliczności ramy organizacyjne, nosząc w duszy nakazy przysięgi żołnierskiej, pozostaniecie im wierni. Zachowajcie ducha braterskiej jedności, zwartości moralnej i karności wewnętrznej, który cechował was w waszej dotychczasowej żołnierskiej służbie. Z ufnością będziecie się stosować do wskazan, waszych dowódców. Nie załamajcie was przeciwności. Postawa wasza będzie godna synów naszego bohaterskiego narodu. Wobec obcych, gdziekolwiek los was zawiezie, będziecie tak postępować, by Polsce szacunku przysporzyć. Zadzierzgnięte we wspólnych walkach węzły braterstwa broni i przyjaźni z Narodami Sojusznicznymi będziecie się starali zachować i umocnić. Z równie serdeczną troską zwracam się do was, żołnierze

polscy z kampanii wrzesniowej i z bohaterskiej Armii Krajowej, którym nie było dane stanąć ponownie w szeregach bratnich, a którzy trwają w trudniejszych warunkach niż inni. Stwierdzam, że jesteście nieodłączną częścią Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej, że należą się wam ze strony Sprzymierzonych te same uprawnienia i życzliwa opieka, co żołnierzom Sił Zbrojnych na obczyźnie.

Żołnierze, marynarze i lotnicy! Utrzymajcie niezłomną wiarę w przyszłość, a doczekacie się chwili, gdy Bog nagrodzi wasze ofiary, gdy sprawiedliwość zwycięży i z wolnym Narodem będziecie święcić triumf zwycięstwa na ziemi ojczyźnej.

/-/ Władysław Raczkiewicz
Londyn dnia 24 maja 1946 roku.

II-gi Korpus jedzie do W. Brytanii. W najbliższych dniach spodziewany jest przyjazd do Wielkiej Brytanii pierwszych oddziałów żołnierzy II-go Korpusu Polskiego z Włoch. W pobliżu miejscowości Cambridge przygotowano na przyjazd żołnierzy polskich oboz, mogący pomieścić 700 - miuset ludzi, którzy zgodnie z planem ogłoszonym przez ministra Bevina po zdemobilizowaniu rozpoczną natychmiast kurs przysposobienia do życia cywilnego.

Prasa brytyjska donosząc o powrocie generała Andersa do Włoch podaje również kolejność demobilizacji oddziałów polskich, która ma odbywać się w następującym porządku: 1) II-gi Korpus we Włoszech, 2) jednostki stacjonowane obecnie w Niemczech, 3) oddziały stacjonowane w Szkocji.

Naczelny dowódca Alianckich Sił Zbrojnych na obszarze Środkowomorskim, generał Morgan, odwiedzając obywateli polskiej w Bar'etta we Włoszech, wygłosił przemówienie w którym między innymi powiedział: "Mam Wam do zakonu unikowania bardzo ważną i bardzo radosną wiadomość. Wraz z Korpusem będą mogli wyjechać do Wielkiej Brytanii również i rodziny żołnierzy polskich, ich bliscy, oraz osoby zależne od Korpusu. Dotyczy to zarówno osób przebywających obecnie we Włoszech, jak i tych, które znajdują się na Bliskim Wschodzie i innych krajach.

Rozkaz Szefa Kier. Mar. Woj.

Admiralicja brytyjska zwróciła się do szefa kierownictwa Polskiej Marynarki Wojennej, Wice-Admirala Swirskiego, z zadaniem wydania władzom brytyjskim tych okrętów polskich, które przybyły w roku 1939 - tym z Polski do Wielkiej Brytanii, a więc: O. R. P. "Błyskawica", O. R. P. "Burza", i O. R. P. "Wilk", celem przekazania ich administracji warszawskiej. Pierwszym okrętem, który ma być wydany - jest O. R. P. "Błyskawica".

Szef Kier. Mar. Woj. Wice-Admiral Swirski złożył pismienno protest do Board of Admiralty i do Foreign Office przeciwko oddaniu tych okrętów, lecz nie mając innych możliwości zmuszony był wydać rozkaz opuszczenia bandery na O. R. P. "Błyskawica," wyokrętować załogę i oddać okręt władzom brytyjskim. Dnia - 28 maja o godz. 15.20 polecenie to zostało wykonane. Szef Kier. Mar. Woj. Wice-Admiral Swirski wydał następujący rozkaz do załogi O. R. P. "Błyskawica":

"Rozkaz Dzienny Szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej Nr. 31. Londyn, dnia 25 maja 1946 roku.

Do Dowódcy, Oficerów, Podoficerów i Marynarzy O. R. P. "Błyskawica". Marynarze! Sytuacja polityczna jest pełna tragicznych dla nas konsekwencji, bolesnych ciosów i gorzkich zawodów. Obecnie zmuszeni jesteśmy oddać w ręce władz brytyjskich nasz wspaniały okręt Rzeczypospolitej Polskiej "Błyskawica". Dla załogi był on potężnym narzędziem walki z Niemcami, oraz domem zastępującym dom rodzinny - dla nas wszystkich marynarzy i dla Polaków w Kraju i po świecie rozszani był on podczas wojny z Niemcami również jednym ze szczytków terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na których schroniła się niepodległość i suwerenność naszej Ojczyzny. W pełni poczucia tego, wy jego załoga i porządniczy wasi na nim zaokrętowani, - spełnicie wasz chlubny obowiązek, pełnić na nim służbę w dobrych i złych, spokojnych i niebezpiecznych chwilach - zawsze gotowi do ofiary krwi i życia dla chwały naszej bandery i czynnego udziału w walce o Wolność i Niepodległość Polski. Dzisiaj - okręt ten przestaje być okrętem naszym.

Służył on długo i wiernie. Zbudowany, wraz z bratnim O. R. P. "Grom" według naszych polskich planów, a częściowo i z polskich materiałów na angielskiej stoczni Samuel White - spuszczonej na wodę w roku 1936 - w rok później przybył do Polski, jako jeden z dwóch najlepszych i największych kontrtorpedowców na Bałtyku. 1-go września 1939 roku przybywa do Wielkiej Brytanii. Od 3-go września 1939 roku rozpoczyna wojnę przy boku floty brytyjskiej. Cały czas bierze udział w operacjach pod Narwikiem, gdzie ma w walce wielokrotne uszkodzenia i rannych. Walczy w obronie Skielifordu.

W pamiętnym maju tegoż roku walczy pod Dunkierką, gdzie ratuje załogę francuskiego kontrtorpedowca "Sirocco" oraz odholowuje do Wielkiej Brytanii uszkodzony kontrtorpedowiec brytyjski "Greyhound".

W końcu 1942 roku osłania desant amerykański na Afrykę, operuje pod Algierem i Bougie, gdzie ma straty w załodze i uszkodzenia.

W roku 1943 bierze udział w bombardowaniu Tunisu.

W roku 1944 łącznie z O. R. P. "Piorun" w zespole z "Home Fleet" operuje u brzegów Norwegii.

Bierze udział w osłonie operacji desantowej na Francję, walczy z niemieckimi kontrtorpedowcami, z których dwa zostały zniszczone przez zespół do którego należał.

W lipcu tegoż roku pod La Rochelle w zespole brytyjskim bierze udział w zatopieniu dwu niemieckich transportowców i jednego polawiacza min.

Później z O. R. P. "Piorun" przewozi broń dla walki podziemnej we Francji - wysadza desanty na wyspach Kanalu.

Okręt wypelnil zaszczytnie i pomysłnie swa bojowa służbę dla Polski pod banderą z Białym Orłem - symbolem Jej wolności i prawdziwej niepodległości. Okręt i jego załoga, tak jak my wszyscy, ktozysmy stali pełni zaufania przy boku Wielkiej Brytanii, wypelnil wiernie i do ostatka rolę lojalnego i oddanego sojusznika. Rola jego jest dziś dla nas skonczona. Z sercem pełnym zawodu, bólu i żalu wszyscy marynarze przezywaja wraz z wami, ostatnia załoga O. R. P. "Błyskawica" chwile spuszczenia na nim naszej bandery

i wyokrętowania załogi. Świat jeszcze drży w swych podstawach, a upragniony przez ludzkosc rzeczywisty pokój wydaje się jeszcze odległy. Wierzymy, że nadejdzie czas, może niedługo, że "Błyskawica," która dziś pod naciskiem warunków jesteśmy zmuszeni opuścić, przetrwa okres meki i troski, który przeżywamy, i będzie znów okretem prawdziwie Wolnej i Niepodległej Rzeczypospolitej.

Niech żyje Polska!

Podpisano-Szef Kierownictwa
Marynarki Wojennej:
Swirski, WiceAdmiral.

x x x

General Bor w Ameryce

Bawiący w Ameryce general Bor-Komorowski, jak donosi prasa, jest wszędzie witany entuzjastycznie przez społeczeństwo amerykańskie. Podróż jego jest wielką manifestacją na rzecz sprawy wolności Polski. Prasa polsko amerykańska na naczelnych miejscach zamieszcza wiadomości o pobycie generała Niepoważne usiłowania przeszkodzenia uroczystościom związanym z pobycem generała Bor-Komorowskiego przez wynajętych agentów dają w rezultacie wyniki humorystyczne. I tak na przykład, jak donosi korespondent "Dziennika Polskiego" - w miejscowości Hamtrack drobna grupka płatnych agentów moskiewskich usiłująca zakłócić spokój, została rozpedzona przez kilkanaście energicznych kobiet. W poprzednim numerze "Głosu Polskiego" donosiliśmy o proteście złożonym przez delegata sowieckiego do O.N.Z. Gromyki, przeciw powitaniu generała Bora w Nowym Yorku przez J.B. Hudsona, zastępcę sekretarza generalnego O.N.Z. Nieuzasadniony ten protest popierał również "ambasador" warszawski, osławiony p. Lange. W związku z tym niezwykłym protestem sekretarz generalny O.N.Z. p. Trygwe Lie wyjaśnił, że p. Hudson na powitanie przemawiał wyłącznie w swym własnym imieniu. Korespondent "Timesa" omawiając sprawę protestu pisze, że "incydent ten był niezręczny, ale ludzie którzy spotkali generała Bora w Londynie odnieśli wrażenie, iż jest on człowiekiem odważnym i dżentelmenem. Nic w tym dziwnego iż Amerykanin p. Hudson, złożył generalowi Borowi należny Mu hold."

x x x

Moskwa: ciągle niezadowolona

Prasa i propaganda sowiecka, a również i oficjalna prasa warszawska ustosunkowały się w swoisty sposób do decyzji rządu brytyjskiego demobilizacji wojsk polskich na zachodzie. Jak wynikało z przemówienia Bevina, główną przyczyną przyspieszenia demobilizacji tych wojsk było dążenie do rozwiązania podejrzliwości rządu sowieckiego. Jak wynika z głosów prasy sowieckiej, Moskwa nie ma zamiaru pozbywać się tak bardzo wygodnego argumentu przeciwko W. Brytanii, że prowadzi ona "ciemne knowania". Decyzja demobilizacyjna została przez radio moskiewskie określona, jako "podejrzana machinacja". Komentator radia moskiewskiego oświadczył, że w rzeczywistości armia ta wcale się nie rozwiązuje, że pewne sfery w Ameryce i W. Brytanii dają za wszelką cenę do zachowania jej pod różnymi pozorami i znaleźnienia dla niej odpowiedniego schronienia. Moskiewska "Prawda" pisze m. in., że podejrzana działalność armii Andersa wywołała fale "oburzenia i protestu" w kręgach demokratycz-

nych całego świata. Proces t. zw. demobilizacji - pisze "Prawda" wojsk polskich, po przeniesieniu ich do W. Brytanii, poprzedzać mają kroki, które bynajmniej nie przypominają przygotowań do istotnej demobilizacji. Samo przeniesienie trwać ma cztery do pięciu miesięcy, następnie ma być stworzony jakiś "korpus specjalny" o charakterze wojskowym. W ten sposób armia Andersa będzie zachowana bez uszczerbku pod nową nazwą."

Komunistyczna prasa warszawska nie pozostaje w tyle. "Głos Ludu" decyduje w sprawie demobilizacji nazywa spóźniona, domagając się raz jeszcze natychmiastowego i całkowitego rozwiązania wojsk polskich. Londyński "Dziennik Polski" z dnia 27 ub. m. z gorzka ironia pisze, że jest tylko jedno rozstrzygnięcie, sprawy II - ego Korpusu, któreby z pewnością zadowolilo "wschodnich demokratów", a mianowicie, deportacje żołnierzy polskich z Włoch do miejsc, w których znajdowali się w dniu wybuchu wojny niemiecko-sowieckiej t.j. do lagrow...."

— ❁ —

Komunikat

Biuro Głównego Polskiego Doradcy w Nairobi, otrzymało z D. twa Jedn. Wojska na Sr. Wsch. - Biuro Pomocy Rodzinom Wojsk. (L. dz. 18/RW/46 z dn. 20 maja 1946) następujące zawiadomienie:

"Z 10% potrącenia z uposażeń oficerów od majora w zwyż, utworzono w roku 1941 "Koleżni Fundusz Oficerski" na wypłatę zasiłków dla samotnych rodzin wojsk. Od lipca 1945 potrącen tych nie dokonywano ze względu na zmianę systemu wypłaty uposażeń, zarządzona przez władze bryt. i dlatego zasiłki wojsk. od 1 stycznia b. r.

nie były płacone.

Obecnie uzyskano zgodę kompetentnych władz bryt. na dokonywanie tych potrąceń na nowo i dlatego w najbliższym czasie nastąpi wypłata zasiłków za czas od 1 stycznia do 31 czerwca 1946 r.

Biuro Pomocy Rodzinom Wojsk. przekaze w najbliższych dniach listy wypłat i potrzebna gotówka w ten sposób, jak zrobiło to za czwarty kwartał 1945.

Proszę o podanie tego do wiadomości zainteresowanym.

Dowódca J. W. S. W.
/-/ WIATR
Gen. Bryg.

Z karty żałobnej

W dniu 8 - ego maja b. r. w szpitalu wojskowym w El Qantara w Egipcie zmarł s. p. BOHDAN WIERCINSKI - Konsul Generalny R. P. w Dar Es Salaam w Tanganyice, Porucznik Marynarki Wojennej, b. Członek Rady Portu w Gdansk. Sp. Bohdan Wiercinski pełnił funkcje Konsula Generalnego w Dar Es Salaam od chwili przybycia na teren Afryki pierwszych uchodźców polskich. Na stanowisku tym pozostawał do ostatniej chwili. Złożony ciężka choroba wyjechał lecząc się do Egiptu, gdzie zaszkodziła Go przedwczesna śmierć.

Zmarły osierocił przebywające w Kraju żonę i córke. Pozostawił po sobie pamięć dobrego Polaka i zacnego Człowieka.

Czesc Jego pamięci!

Kronika tygodniowa

Ubiegły tydzień minal w Europie pod znakiem wyborów. Głosowała Francja, Włochy, ponadto we Włoszech rozstrzygnęły się losy panującego domu królewskiego di Savoia.

Wybory we Francji przyniosły zwycięstwo stronnictwu katolickiemu MRP, którego jednym z czołowych przedstawicieli jest francuski minister spraw zagranicznych Georges Bidault. Zwycięstwo to nie było dla nikogo niespodzianką. Narod francuski boi się komunizmu dla przeciętnego Francuza daleko idące reformy społeczne, oznaczają niebezpieczeństwo dla jego drobnego kapitału, uciulanego w ciągu długich lat pracy. Jest rzeczą b. charakterystyczną, że wypływy komunistów utrzymały się w tych częściach Francji, które nie były okupowane przez Niemców. Należy to tłumaczyć faktem, że mieszkańcy tych dzielnic nie byli wysyłani masowo na roboty do Rzeszy i siła rzeczy nie mieli możliwości poznania czerwonej rzeczywistości sowieckiej.

O ile idzie o wybory we Włoszech to i tu należy zaznaczyć znaczny spadek wpływu komunistów w okręgach przemysłowych. Stosunki włosko-jugosłowiańskie odegrały niewatpliwie pewną rolę w zmianie nastrojów robotników włoskich. Ponadto narod włoski ciężko doświadczony dwudziestoletnimi rządami czarnej dyktatury obawia się nowych rządów totalnych.

Narod włoski wypowiedział się za republiką. Król Humbert II z rodziną udaje się na wygnanie. Po 80 letnim panowaniu nad Zjednoczonymi przez Garibaldiego i Włochami dom królewski di Savoia przeszedł do historii.

Wyniki wyborów we Francji i Włoszech nie mają specjalnego znaczenia dla losów Europy i pokoju. Oba te kraje wchodzi w skład tak zwanego "bloku zachodniego", który otrzymuje poparcie moralne i materialne od mocarstw anglo-saskich. Po rocznicy rozgromienia hitlerowskiej Europy na bloki "wschodni" i "zachodni" stał się niestety, faktem dokonany. Stało się

nieunikniona konsekwencja długoletniej polityki ustępstw. Po konferencji pocsdamskiej, jeden z dzienników amerykańskich, "New York Herald" zamieszczał mapę Europy z przeciągniętą grubą czarną linią od Triestu poprzez Austrię, Niemcy aż do morza Północnego. Linie te pismo nazwało "żelazna kurtyna". Okraslenie to przyjęło się, używają go wszyscy politycy anglo-saski, użył go także w swym wielkim exposé na temat sytuacji światowej brytyjski minister spraw zagranicznych — Bevin.

Minister Bevin szczerze i otwarcie przyznał, że wszelkie próby osiągnięcia porozumienia z Rosją Sowiecką spaliły na panewce. Z chwila, gdy Wielka Brytania zerwała z polityką ustępstw, a takim przełomowym momentem była wrześniowa konferencja londyńska, stanowisko Moskwy w stosunku do swego byłego alianta stało się coraz bardziej wrogie, coraz bardziej bezkompromisowe. Czego jeszcze pragnie Rosja, która na skutek agresji pochłonęła część Polski, Kraje Bałtyckie, część Rumunii, Mongolie zewnętrzna i wyspy Kurylskie, zagarnęła pod swe wpływy połowę Europy, a wojska sowieckie znajdują się na wyspach japońskich? Minister Bevin dał jasną i niedwuznaczną odpowiedź: "Związek Sowiecki chce narzucić swe rządy wszystkim sąsiadującym z nim krajom, oraz sąsiadom tych krajów — innymi słowy, chce skomunizować całą Europę, Azję, Bliży i Śr. Wschód." Wówczas dopiero — zdaniem brytyjskiego meza stanu — Molotow przestał mówić o niebezpieczeństwie, czyhajacym ze wszech stron na osłabioną wojną Związek Sowiecki.

Zdania "utrzymanie pokoju" — "uratowanie pokoju" — "odsunięcie widma nowej wojny totalnej" — powtarzają się wielokrotnie w mowie min. Bevina wypowiedzianej nieomal w przeddzień uroczystości dla uczczenia pierwszej rocznicy rozgromienia hitlerowskiej Rzeszy. I mimo woli nasuwa się na myśl wypowiedź b. premiera Churchilla — "wygraliśmy wojnę —

obecnie musimy wygrać pokój". Bitwa o pokój trwa już dwanaście miesięcy — przepaść między Rosją a Anglosasami pogłębia się coraz bardziej, pogłębia ją każda konferencja międzynarodowa, każda sesja ONZ. Coraz częściej, coraz otwarciej mówi się o nowej wojnie. Barometr sympatii pro-sowieckich spada. Tworca przyjaźni brytyjsko-sowieckiej, Churchill twierdzi, że winę za to ponosi wyłącznie Moskwa. Przed rokiem Churchill głosił hymny pochwalne na cześć armii czerwonej, Stalina, dobrych stosunków angielsko-sowieckich i możliwości wspólnej odbudowy nowego, wspaniałego świata. Obecnie sam przyznaje, że jego plany na przyszłość były piękną utopią.

W Niemczech wszystko wskazuje na to, że administrowanie tym krajem jako całości okaże się nie do zrealizowania. Jeszcze trochę a świat dowie się o nowej republice sowieckiej Niemieckiej SRR — mimo protestów i apeli w obronie "dobrych, pocaciwych Niemców" wygłaszanych przez takich mezoów stanu, jak marszałek Smuts: "Ratujcie Niemcy...". Belsen, Oswiecim, miliony pomordowanych ofiar hitleryzmu, czyżby poszły już w zapomnienie? A proces norymberski? Czyżby na to był prowadzony by świat nie zapomniał o fakcie, że gdyby nie pomoc Rosji, Hitler nigdy by nie odważył się rozpetać tej strasznej burzy dziejowej, jaka była Druga Wojna Światowa?

Na horyzoncie zabrały się ciężkie chmury groźące burzą "atomową" i bakteriologiczną — "chemiczną" całemu światu, a w nadchodząca sobotę, przy dzwiękach "Marsza Zwycięstwa" przemaszeraują przez Londyn oddziały Sprzymierzonych dla uczczenia kleski Niemiec. W pochodzie "Zwycięstwa" nie będą reprezentowani wszyscy alianti. Nie będzie wojsk sowieckich i jugosłowiańskich, aby podkreślić zapewne, że braterstwo broni czasu wojny już się skończyło. Niestety nie będzie również i Polskich Sił Zbrojnych — jest to jeszcze jedno ustępstwo na rzecz Rosji... dal by Bog — ostatnie. (CZ)

Sytuacja polityczna w Polsce

Wiadomości jakie nadchodzą z kraju, oraz wypowiedzi prasy warszawskiej wskazują, że reżim postanowił za wszelką cenę zniszczyć opozycję i utrwalić swą władzę, mimo braku poparcia ze strony społeczeństwa polskiego, dzięki opiece i pomocy Moskwy.

Jednym z głównych celów komunistów polskich jest skompromitowanie Polskiego Stronnictwa Ludowego, Armii Krajowej i wszystkich tych, którzy nie chcą podporządkować się czerwonej dyktaturze.

W ubiegłym tygodniu "premier" administracji warszawskiej, t. zw. tymczasowego rządu Osobka Morawski, udzielił wywiadu korespondentowi warszawskiemu sowieckiej urzędowej agencji TASS, w którym m. in. oświadczył:

"Jakkolwiek rozwiązanie PSL nie jest brane pod uwagę, to jednak jest możliwe rozwiązanie poszczególnych grup opanowanych przez elementy faszystowskie".

Wypowiedz Osobki ma na celu usprawiedliwienie zawieszenia przez Min. Bezpieczeństwa działalności zarządów powiatowych PSL we Włoszczowej i w Grojcu.

Prezydium PSL interweniowało w tej sprawie u Osobki, oraz przekazało mu obfite materiały dotyczące aresztowania działaczy i członków PSL.

Bardzo charakterystyczne światło rzuca na sprawę likwidacji oddziałów PSL urzędowy organ tego stronnictwa "Gazeta Ludowa" w artykule p. t. "Czekamy na prawdę."

Artykuł ten podajemy poniżej:

"Ministerstwo Bezpieczeństwa publicznego zawiadomiło opinie publiczną, że organy bezpieczeństwa zawiesiły działalność PSL w powiatach Włoszczowa i Grojec.

Kilka tygodni temu prezesowi powiatowemu w Grojcu p. Szewczykowi, organ PPR "Głos Ludu" uczynił zarzut, jakoby na komisji międzypartyjnej miał oświadczyć, że "tylko do wyborów się z wami cackamy, a po wyborach was splawimy".

Trzeba lojalnie przyznać, że komisja międzypartyjna w dniu 29 marca b. r. w obecności

członków PPR, PPS, PPL, Wici, ZNP i Gminnego Komitetu Opieki Społecznej sprostowała to kłamstwo. Okazało się bowiem w świetle prawdy, że na argumenty prezesa Szewczyka, iż wicepremier Mikołajczyk kilkakrotnie oświadczył, że i po wyborach musi być w Polsce rząd koalicyjny, członek PPR Konstanty Pietruszyn wyraził się słowami: "Do wyborów będziecie nam obiecywali, a po wyborach dacie nam w czapeczkę i koniec."

Mimo naprawde ciężkich warunków organizacja PSL w powiecie grojeckim rozwijała się bardzo intensywnie, tak, że organy bezpieczeństwa w dniu rewizji zastały w powiatowym lokalu PSL kartotekę ze spisem 4800 członków w tym 80% stanowią chłopi, 10% robotnicy i bezrolni, zaś 2% inteligencja.

Cieżkie życie organizacji PSL w grojeckim uwidoczniło się tym, że wielu działaczy ludowych było terroryzowanych i napadanych przez bandy NSZ za przynależność do PSL i działalność polityczną.

Obecnie cała organizacja PSL w powiecie została oskarżona o współdziałanie z terrorystami, kolportaż nielegalnej literatury, przechowywanie broni palnej, min, granatów, i t. p.

Sadźmy, że rychły proces publiczny wyswietli prawdę i pozwoli rozpoznać i ocenić wartość tych zarzutów. Znamy już część materiałów, które przedłożone na procesie napewno w innym świetle przedstawia cała sprawa.

Dzisiaj możemy już stwierdzić, że nieprawda jest, jakoby u prezesa zarządu gminnego PSL gminy Jasieniec-Mikołajczyka znaleziono 27 min. Natomiast prawda jest, że były to zapalniki do min i że znaleziono je u syna jego lokatora, nie mającego nic wspólnego z PSL. Przeglądniemy się arkuszom rzekomo nielegalnych wydawnictw, które okazały się rozkazami rozwiązyjącymi A.K. i zawieszającymi jej działalność. Zabierzemy anonimową ulotkę skierowaną przeciw państwu a zresztą jedyną jaką znaleziono w sekretariacie powiatowym PSL. Okazuje się ona wierszem nadesłanym do sekretariatu przez pocztę jak to się dzieje w Warszawie i w całym kraju, że do redakcji, urzędów i instytucyj

poczta dostarcza ulotki nielegalne"

Co się tyczy powiatu Włoszczowa, to wiadomo nam jest, że wiceprezes PSL w tym powiecie Bolesław Skora, który rzekomo ukrywa się obecnie przed władzami jako przewodca grupy terrorystów, był rzeczywiście aresztowany kilka miesięcy temu, ale jako lojalny obywatel został zwolniony z więzienia i na terenie powiatu pracował zupełnie legalnie.

Tyle kontrolowana przez cenzurę warszawska "Gazeta Ludowa."

W oczekiwaniu na proces działaczy PSL, przed sądem wojskowym w Warszawie odbywały się pokazowe rozprawy przeciwko przewodcom grup oporu, z pod znaku NZS i Ruchu Oporu Armii Krajowej. W czasie przewoju sądowego, starano się udowodnić kontakt oskarżonych z generałem Anderssem, emigracją, oraz PSL.

W jednym z takich procesów skazano na karę śmierci Władysława Liniarskiego i Ferdynanda Tokarzewskiego, oskarżonych o udział w nielegalnej organizacji, mającej na celu obalenie ustroju państwa polskiego, oraz o popełnienie przestępstw zmierzających do tego celu.

Mimo rozgłosu nadawanego przez propagandę warszawska wszystkim procesom pokazowym opinia publiczna w kraju i zagranicą z niecierpliwością oczekuje ogłoszenia terminu wyborów. Obserwatorzy zagraniczni stwierdzają, że powodem stałego przesuwania terminu wyborów przez kompetentne czynniki w Polsce jest obawa przed zwycięstwem Mikołajczyka. Czy zwycięstwo to wpłynęłoby w jakimkolwiek stopniu na zmianę stosunków wewnętrznych w Polsce? Mamy przykład na Węgrzech, gdzie mimo zwycięstwa stronnictwa drobnych posiadaczy, krajem w dalszym ciągu rządzi komunisti. Prawdopodobnie sytuacja w Polsce nie uległaby większym zmianom na wypadek zwycięstwa PSL. Utworzono by rząd koalicyjny, na którego czele stanąłby Mikołajczyk, jednakże szereg tek dostaloby się i tak w ręce komunistów, którzy staliby w opozycji do rządu. W wywiadzie udzielonym ostatnio przedstawicielowi dziennika paryskiego "Le Monde"

Mikołajczyk w ten sposób stromo-
lował postulat i zadania swego
stronnictwa.

"Przed wyborami - oświadczył
St. Mikołajczyk - po winny był
spełnione dwa zasadnicze warunki.
Trzeba w Polsce lepszej atmosfery
i dobrze byloby dokonac kilku
zmian w administracji. Jesli chce
sie doprowadzić do prawdziwej
miedzy Polakami zgody i szybkiej
odbudowy kraju, powinna zaist-
niec przede wszystkim atmosfera
zaufania. Aresztowania z pobudek
czysto politycznych stale miały
miejsce i członkowie PSL ciagle
podlegają zlemu traktowaniu.

"Jesli odmowilismy złączenia
naszych list z listami bloku le-
wicy w wyborach, to dlatego,
ze sądzimy, iż wraz z SL re-
prezentujemy okolo 75% calego
spoleczeństwa. Ofiarowano nam
20% miejsc w przyszłym parla-
mencie. To smieszne. Odmo-
wilismy i pojedziemy do urn
sami. Ponadto sprzeciwiamy sie,
by na czele nowego parlamentu
stalo wszechmocne prezydium,
które rości sobie prawo do
zmiany ministrow, ogłaszania
ustaw i dekretow i w tym sta-
nowisku opieramy sie na Kon-
stytucji z 1921 r. Jesteśmy nato-
miast zgodni z innymi partiami
politycznymi, by nowy parla-
ment był konstytucyjnym, to
znaczy, by otrzymał misje przy-
gotowania nowej konstytucji.

Zadamy rowniez zmian w
administracji, a wiec:

1) Zniesienia ministerstwa Bez-
pieczeństwa i włączenia policji
do kadr hierarchii administracyj-
nej. W tej chwili organy poli-
cji i milicji sa troche państwem
w państwie i nikt nie moze
zahamowac ich gorliwosci i ich
naduzyc.
2) Zadamy by zniesione zostalo
ministerstwo propagandy, ktore
jest obecnie ministerstwem pro-
pagandy jednej partii i jednej
grupy partyjnej. 3) Zadamy
ponadto, by ministerstwo Apro-
wizacji nie bylo organem autono-
micznym, ale stalo sie czescia
ministerstwa Rolnictwa. Gospo-
darze i wiesniacy sa obecnie tylko
robotnikami produkcji i nie maja
zadnych mozliwosci, by zabrac
glos w polityce cen i przydzialow.
Spodzelnie rolnicze sa tylko
narzedziem rozdzielczym.

W zakonczeniu swego wywiadu
p. Mikołajczyk powiedzial, iż
jedyne wyjście z obecnej sytuacji

widzi w powszechnych wyborach.

Jednakże inne stronnictwa
"koalicji" warszawskiej nie po-
pierają tego stanowiska. Sekre-
taryz generalny PPS (rządowej) p.
Cyrankiewicz oświadczył kores-
pondentowi Reutera, że "rząd
polski" uważa, że należałoby
poczekac z wyborami aż do czasu
unormowania sie sytuacji mie-
dzynarodowej (!) i do czasu odbu-
dowy gospodarczej Polski."

Innymi słowy, o ile Zachod
pójdzie na dalsze ustępstwa,
można będzie zignorowac posta-
nowienia poczdamskie i wszelkie
inne zobowiązania.

Zapowiedziane na dzień 30
czerwca referendum ludowe nie
zastąpi wyborow.

Zawarte w nich pytania nie
mają zadnego zasadniczego znacze-
nia. PSL postanowilo odpowie-
dziec "tak" na 2 i 3 pytanie
dotyczące reform socjalnych i
granicy zachodniej, zaś "nie" na 1
pytanie dotyczące jednoizbowego
parlamentu. PSL wychodzi z
załozenia, że tymczasowy rząd
zobowiązał sie przeprowadzić

wybory zgodnie z Konstytucją
z r. 1921 a zmiany konstytucji
dokonac może tylko Sejm.
Wyniki referendum pokazą, jak
wielkie sa wpływy PSL i czy
zadanie Mikołajczyka 70% man-
datow jest sluszne.

Na zakonczenie należy wspom-
niec o b. charakterystycznym
oświadczeniu zastępcy Bieruta,
Szwabego, który omawiając
wyniki rozmow moskiewskich,
podczas których ujawnila sie
calkowita zgodnosc pogladow,
omawiano także sprawe granic
Polski. Szwalbe stwierdzil, że
Rosja w tej sprawie okazala sie
nieustepliwa i nie zgadza sie na
zadna poprawkę granic. Ponadto
sprawa granic Polski, tak wscho-
dnych jak zachodnich i granicy
czesko - polskiej jest zagadnieniem
czysto slowianskim i obejdzie sie
bez interwencji anglo - sasow."

Tylko Rosja - zdaniem polskich
komunistow ma prawo intereso-
wac sie sprawami polskimi, wbrew
woli narodu, tylko Rosja ma
prawo ingerowac w sprawy
wewnętrzne kraju....

Znany pianista belgijski w Afryce Wsch.

Afryce Wschodnia zwiedza
znanym pianista belgijski prof.
de Middelmeer, który po szeregu
wystepow w Europie, przybył
obecnie z Konga Belgijskiego i
bawi w Nairobi.

P. prof. de Middelmeer jest
wielkim przyjacielem Polakow.
Podczas swego tournée koncerto-
wego w Ugandzie, na pros-
be p. Konsula Chmielinskiego i p.

Mgr. Sobolewskiego artysta kon-
certował w osiedlu polskim Koją.
W następnym numerze "Głosu
Polskiego" zamieszcimy obszernie
sprawozdanie naszego korespon-
denta z Koji, p.S. Blahowej.

Dowiadujemy sie, że p. prof. de
Middelmeer da dwa koncerty w
osiedlu polskim w Tengeru w
dniach 15 i 16 b.m.

— ⊗ —

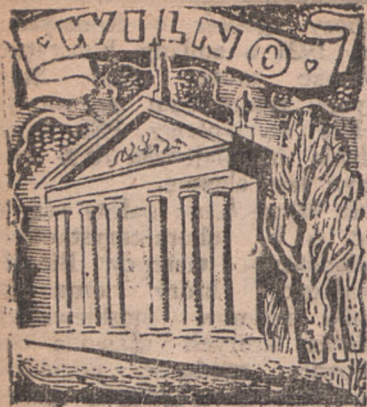
ZAWIADOMIENIE

Nakładem "Polskiego Funduszu
Prasowego" ukazało sie opraco-
wanie p.t. "Zagadnienie Uchod-
zcow w swietle obrad i postano-
wien Organizacji Narodow Zjed-
noczonych."

Odbitka w jezyku polskim za-

wiera 25 stron. Cena Shs 1. 20
ct z przesyłką pocztową. Zapo-
trzebowania wraz z należnością w
"Postal Orderach" lub znaczkach
pocztowych należy kierowac pod
adresem "Polish Press Fund"
Nairobi p. o. box A 18.

PRZYPOMINAMY SZ. CZYTELNI- KOM O ODNOWIENIU PRENU- MERATY

WIESCI Z KRAJU

zarobek 40 czy 50 zł. dziennie?

Ministerstwo Oświaty opracowało projekt dekretu o organizacji publicznego systemu oświaty i wychowania narodowego. Obok tego zasadniczego projektu dekretu, który ma zastąpić dotychczas obowiązującą ustawę o ustroju szkolnictwa w opracowaniu min. Jędrzejewicza, Ministerstwo Oświaty opracowało następujące projekty dekretów:

1) Dekret o organizacji, zakładaniu i utrzymywaniu przedszkoli, 2) dekret o organizacji, zakładaniu, utrzymywaniu szkół powszechnych, 3) dekret o organizacji, zakładaniu i utrzymywaniu szkół średnich zawodowych, 4) dekret o powszechnej sieci bibliotek i o ochronie zbiorów bibliotecznych, ten ostatni dziś już obowiązujący.

Wyżej wymienione cztery dekrety ustalają organizację najważniejszych dziedzin systemu oświatowego w dzisiejszej Polsce.

Oficjalne cyfry handlu zagranicznego Polski za okres pierwszych trzech miesięcy 1946 r. przedstawiają się nader interesująco.

W okresie tym Polska wywoziła do Związku Sowieckiego towary i surowców wartości prawie 24 milionów dolarów amerykańskich, a przywoziła - w tym samym czasie z ZSRR za ok. 16 milionów dolarów. Mniej więcej zrównoważony wywóz i przywóz miała Polska w tym czasie ze Szwecją. Wywóz obejmowała kwota ponad 3 miliony dolarów - przywóz podobną sumę. Poza to drobne transakcje przeprowadzone zostały z Danii, Norwegią, Jugosławią i Węgrami.

Całość wywozu w 1 kwartale wynosi około 29 mil. dolarów amerykańskich.

Radio warszawskie ogłosiło ostatnio nowe cyfry dotyczące repatriacji do kraju z zachodu i wschodu. Podział repatriantów według republik sowieckich utrudnia zorientowanie się z jakich terenów repatrianci pochodzą. Ogółem repatriacja objęła dotychczas 2.771.028 osób.

Z zachodu wrocilo do maja 839.045 osób, ponadto 800.000

Polaków wrocilo w pierwszym okresie przed zorganizowaniem punktów przyjęcia. Ta ostatnia cyfra jest orientacyjna, gdyż dokładnych danych nie udało się uzyskać. Jeśli chodzi o repatriację ze Wschodu, to olbrzymia większość przesiedlanych pochodzi oczywiście z Ziemi Wschodnich.

Z Litewskiej S.R.R. to jest prawdopodobnie głównie z Wilenszczyzny, wrocilo do 13 kwietnia ogółem 95.569 osób.

Z Białoruskiej S.R.R., do 10 maja wrocilo 204.441 osób.

Z Ukrainskiej S.R.R., to jest prawdopodobnie z Małopolski wschodniej wrocilo do 30 kwietnia 699.467 osób.

Z glebi Związku Sowieckiego wrocilo do dnia 20 kwietnia 131.543 osób.

Równocześnie z warszawskich danych wynika, że 70% Ukraińców repatriowano przymusowo do Związku Sowieckiego.

Statek dunkski "Falstria" rozpoczął regularną komunikację okrętową pomiędzy portami a Ameryka. Drugim statkiem obsługującym tę linię będzie "Jutlandia". Statki będą odchodziły z Gdyni, względnie z Gdanska w odstępach dwutygodniowych. Każdy z nich oprócz ładunku towarów będzie mógł zabierać ponad 50 pasażerów. Po drodze statki będą zatrzymywały się w Kopenhadze. Podróż z Gdyni do Nowego Yorku będzie trwała około 10 dni.

W gmachu Wydziału Architektury przy ul. Koszykowej w Warszawie otworzono wystawę zdjęć fotograficznych i szkiców, przedstawiających najcenniejsze zabytki architektury brytyjskiej, oraz nowoczesne budowle. Wystawę urządzono przy współudziale "British Council" staraniem profesorów Siennickiego, Kamin-skiego i Bieganskiego.

Dziennik "Życie Warszawy" zamieścił ostatnio następujący opis pracy kobiet w stolicy:

"Przy długim stole warsztatu torebek damskich siedzi kilkanastu kobiet. Wszystkie mają ponad 60 lat. Jedna z nich, to właścicielka pokoju, w którym miesi się torebkarnia. Do niedawna jedynym jej żywicielem był jej 10-letni wnuczek. Wystawiała z nim w słote i chłod na ulicy, czuwając nad małym sprzedawcą gazet. Nie chciała wypuścić malca-sieroty z pod swojej opieki. Wreszcie znalazła pracę. Zarabia 40 zł. dziennie, chłopca posyła do szkoły. Jej sasiadka, samotna, zniszczona doszczętnie przez wojnę kobieta, żyje jak mówi na łasce znajomego wozniczy. Mieszka na krzesle w korytarzu, bo pokój furmana, obciążonego 5-osobową rodziną, bez sufitu tonie w wodzie..."

A oto drugi obrazek: "Niewielki pokój w suterynie przy ul. Belgijskiej wypełnia monotony turkot maszyny do szycia. Na podłodze leżą stosy skrawków. Kilkanastu kobiet pracuje w tej szwalni "Osrodka Współdziałania Społecznego". Szyją tam odzież dla dzieci szkolnych młotowskiej dzielnicy. Kobiety te, to jedyne żywicielki rodzin, obciążone kilkorgiem dzieci. Niektóre z nich na skutek kalectwa - wynik ostatniej wojny - tylko częściowo są zdolne do pracy i z trudem dalyby sobie radę, gdyby nie praca w warsztacie. Zarobek każdej wynosi do 50 zł. dziennie..."

Szumnie to się mówi... 50 zł. dziennie. Ale pamiętać trzeba, że jeden kg. curku kosztuje przeszło 300 zł. 1 kg. słoniny również przeszło 300 zł. a za buciki trzeba zapłacić 8 do 10 tys. zł. Coż wobec tego znaczy

PRZEGLĄD PRASY

W związku z Międzynarodową Konferencją Socjalistyczną, zwołaną przez brytyjską Partię Pracy w dniach 17-19 maja w miejscowości Clacton-on-Sea, do Wielkiej Brytanii przybyła także delegacja z Polski. W artykule p.t. "Polish Socialists Future" (Przyszłość Socjalistów Polskich) tygodnik londyński "Tribune" w swoisty sposób wita delegację warszawską.

"Przy obecnym kierunku polityki komunistycznej w Europie Wschodniej można mieć duże wątpliwości co do zakresu działania demokratycznych stronnictw socjalistycznych. Po całkowitej likwidacji niemieckiego Stronnictwa S.D. w Niemczech, w strefie okupacji sowieckiej, przychodzi, jak się wydaje, kolej na polski socjalizm. Oficjalni przewodnicy PPS, mianowani w okresie istnienia Komitetu Lubelskiego, poszli na drogę solidarności z polityką komunistyczną, która dąży do wspólnej listy wyborczej, zniszczenia opozycji chłopskiej i prowadzi przesładowania policyjne, graniczące z wojną domową. Jednym z następstw uległości oficjalnej PPS wobec nacisku komunistycznego jest fakt, że PPS uczestniczy w anty-brytyjskiej kampanii rządu warszawskiego. Oto przykład:

"Sekretarz generalny PPS, Cyrankiewicz, który jest jednym z delegatów Warszawy na Międzynarodową Konferencję Socjalistyczną w Clacton-on-Sea, oświadczył: "Polityka brytyjska, jeżeli ma mieć jakies wpływy w Polsce, będzie starała się przywrócić do swych dawnych praw kapitalistów i obszarników, ponieważ rząd oparty na nich będzie lepiej odpowiadał interesom Imperium Brytyjskiego i brytyjskiej finansjery."

Cyrankiewicz podkreślił również, że polityka Wielkiej Brytanii idzie w kierunku wzmocnienia Niemiec i, że niemieccy SS-meni razem z żołnierzami generała Andersa mogą wrócić do Polski.

Nawet nieprzejednani nieprzyjaciele Bevin'a-pisze dalej "Tribune"-nie mogliby określić takiej wypowiedzi, jako przyzwolonej krytyki polityki, prowadzonej przez towarzysza socjaliste.

Cytujemy powyższe wypowiedzi z pisma komunistycznego "Try-

buna Wolności" z ubiegłego kwietnia i mamy nadzieję, że Cyrankiewicz z okazji swej wizyty w Wielkiej Brytanii, albo zaprzeczy za składał podobne oświadczenie, albo przekona się osobiście, że jest ono szkodliwa niedorzecznością."

Ponizej zamieszczamy głosy prasy brytyjskiej w sprawie demobilizacji wojsk polskich:

"The Times": "Oświadczenie ministra Bevin'a w dniu 22 maja w sprawie demobilizacji wojsk polskich, pod dowództwem brytyjskim przyczyni się do zamknięcia niefortunnego rozdziału w historii stonunków brytyjsko-polskich.

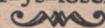
Otwiera ono równocześnie nowy rozdział w historii stosunków wewnętrznych Wielkiej Brytanii. Decyzja przeniesienia 2-go Korpusu z Włoch i zdemobilizowania go w Wielkiej Brytanii powinna uciszyć podejrzenia wysuwane przez niektóre odłamy społeczeństwa jugosłowiańskiego i polskiego, że wojska te były utrzymywane z zamiarem użycia ich do jakichś tajemniczych celów. Decyzja ministra Bevin'a rozprasza zale rządu warszawskiego, że wojsko polskie, któremu nie podlega, nadal istnieje. Jakkolwiek rozsądna jest odmowa min. Bevin'a rozważania propozycji utrzymania pod bronią wojsk polskich, to nie można ukryć trudności, jakie pociągnie ta decyzja. Poczatek zostanie uczyniony z wojskami polskimi z Włoch, liczącymi około 100,000 żołnierzy. Na Sr. Wschodzie, w Niemczech i na terenie Wielkiej Brytanii znajduje się prawie taka sama ilość ludzi, którzy nie chcą powracać do Polski i w swoim czasie przejdą przez "Korpus Przystosowania".

Wchłonięcie do społeczeństwa brytyjskiego znacznej ilości ludzi, których ilość przekracza liczbę wszystkich uchodźców w Wielkiej Brytanii nastrocza duże trudności natury społecznej, kulturalnej i gospodarczej.

Jednakże żołnierze polscy zdolni są do pozytywnej pracy nad odbudową kraju, który ma się stać ich domem. Wielka Brytania zaciągnęła dług honorowy w stosunku do tych dziel-

nych wojsk polskich, które walczyły u boku wojsk brytyjskich i lojalnie przyjmie na siebie ciężar spłaty tego długu.

Jednakże nie należy zapominać, że Wielka Brytania nie jest jedynym krajem, któremu Polacy dopomogli do zwycięstwa. Należy mieć nadzieję, że ciężar przyjmowania Polaków rozłożony zostanie i na inne kraje, lecz najbardziej zyczyć należy by stosunki w Polsce tak się ułożyły, by prawie wszyscy Polacy mogli w przyszłości wrócić".

"Daily Telegraph"

"Opinia brytyjska nie mogłaby tolerować postępowania o posmaku niewdzięczności w stosunku do żołnierzy polskich. Oto oświadczenie ministra Bevin'a nie może być pod tym względem krytykowane. Wielu z nas jednak pragnęłoby, aby dla żołnierzy polskich zrobiono więcej niż proponuje rząd JKM.

Fakt, że tak niewielu żołnierzy polskich zgłosiło się na powrót można tłumaczyć ich wątpliwościami co do szczerości przyrzeczeń rządu warszawskiego, obiecującego dobre traktowanie repatriantów.

Decyzja stworzenia Korpusu Przystosowania wylacza dwie możliwości:—pierwsza, wstąpienie do wojsk brytyjskich, a druga, przyznanie obywatelstwa brytyjskiego. Pierwsza, jest wyrazem chęci niewzbudzenia podejrzenia Rosji, podejrzenia, które są już tak wielkie że nic nie może ani pomóc, ani zaszkodzić. Sprawa druga, związana jest z zagadnieniami bardziej praktycznymi niż sprawy natury politycznej i można przypuszczać, że w przyszłości, żołnierze polscy będą się mogli starać o obywatelstwo brytyjskie.

Rozwiązanie Polskich Sił Zbrojnych w tego rodzaju warunkach jest wydarzeniem nad wyraz smutnym.

Pierwszy kraj, który padł ofiarą agresji hitlerowskiej, Polska nie może triumfalnie witac powracających synów, którzy tak ciężko i z takim poświęceniem walczyli o jego wolność.

Krzyżowcy stają się cywilami na wygnaniu...."

Z OSIEDLI

Tengeru:

MIEDZYSZKOLNY KLUB SPORTOWY, jako jedyna organizacja zrzeszająca całą młodzież Osiedla, rozwija się pomysłnie i systematycznie konsoliduje swe szeregi. Śmiało rzec można, że całe życie sportowe naszego Osiedla skupia się w łonie Klubu.

Mimo swego krótkiego istnienia, wszystkie zrzeszone zespoły zostały wyposażone w poprawnie wykonany sprzęt jak: siatki do siatkówki, nowe piłki, rakiety do tenisa i t. p. Również boiska zostały doprowadzone do stanu używalności, a treningi odbywają się pod osobistym kierownictwem organizatora Klubu mgr. W. Lutyka. Każdego dnia boisko wykorzystywane jest przez 6-8 różnych drużyn, począwszy od koszykówki do piłki nożnej włącznie. Widzimy na nich drużyny Gimn. grające z drużynami Szkoły Mechanicznej, lub Gimn. Krawieckiego ze Szkoła Rolnicza i t. d.

Idea sportowa Klubu nieogranicza się wyłącznie do boiska Szkolnego. Miedzy "okraglakami" Osiedla z łatwością spostrzegamy liczne domorosłe drużyny trenujące siatkówkę na prymitywnie skreconych siatkach. Rzutka organizacja Klubu dociera nawet do najdalszych zakątków Osiedla. Widocznym jest że na zdrowych zasadach oparte są jej podstawy. Członkowie Klubu skupulnie wypełniają swe przyrzeczenia obowiązkowości. Warto zaznaczyć że w czasie choroby kierownika Klubu, młodzież samorzutnie wykonała cztery piękne siatki do siatkówki.

Przeszkody które zagrażają w pierwszym okresie istnienia Klubu zostały pokonane, a nabyte doświadczenie jeszcze bardziej scementowało członków. W czasie pory deszczowej Klub przygotowuje się do ruszenia w pracy naprzód z nastaniem dni słonecznych, a w międzyczasie organizuje imprezy w krytych salach.

Jedną z takich imprez był konkurs szachowy o mistrzostwo Szkół Średnich, w którego urzędzeniu wybitnie przyczyni się p. Suffczyńska kier. Pol. Y.M.C.A. jak również członkowie honorowi Klubu: p. Dyr. Zawisza - Czerwin-

ski, p. rtm. Wilczyński, Dyr. Znatowicz, p. Smendowa i inni.

Konkurs rozpoczął się dnia 5 ub. m. o godz. 16.30 w sali Pol. Y. M. C. A. wśród wielkiego zainteresowania całej młodzieży, nie wyłączając najmłodszych uczniów szkół powszechnych, którzy ze zdyscyplinowaną uwagą śledzili rozgrywkę.

Do konkursu stanoło 11 par z czterech Zakładów Średnich Osiedla. Zawody prowadzono systemem eliminacyjnym. Do półfinału weszli:

1) Rouckowna c/a Superson Szk. Mech. 2) Misztelanka Lic. c/a Madany Szk. Mech. 3) Czylek Szk. Handl. c/a Filipowski Lic. 4) Skalski Szk. Mech. c/a Superson. 5) Federowicz Szk. Mech. c/o Lange Gimn.

Do finału: Szk. Mech. Gimn. Skalski, Madany, Superson, Lange.

Lange w pięknej partii pokonał Federowicza ze Szk. Mechanicznej, uległ jednak Skalskiemu, który zdobył mistrzostwo. W ten sposób Szkoła Mechaniczna osiągnęła zwycięstwo zespołowe i indywidualne w grze szachowej Szkół Średnich w Tengeru. (A.M.)

Koja:

W Osiedlu Koja dnia 2 maja 1946 r. uroczystości obchodu rocznicy Konstytucji 3-go Maja rozpoczął capstrzyk Harcerstwa, następnie o godz. 19.30 w sali R.K.O. Akademia dla młodzieży urządził "Teatrzyk Szkolny". Reżyserowała p. S. Gładyszowa.

Program uroczystości w dniu 3-go Maja przedstawiał się następująco: o godz. 8.30 uroczyste nabożeństwo z kazaniem okolicznościowym odprawił przybyły z Nairobi, Ks. Kanonik W. Ślapa, następnie odbyły się popisy harcerskie, inauguracja Kursu Instruktorów Służby Zdrowia, a wieczorem w sali R.K.O. Akademia dla dorosłych. Udział w Akademii wzięli: p. A. Kolodziej-przemowienie, p. I. Santocka deklamacja, p. B. Dulebina-fortepian. Ponadto chor. R.K.O. odspiewał kilka piosen. Kolo Amatorskie przy R.K.O. odegrało pierwszy akt "Sulkowskiego" St. Zeromskiego, a uczennice p. H. Beuthowej odtoczyły mazura.

Dnia 11 maja

Związek Rodzin Wojsk., Dyrekcja i Sejmik Państw. Gimn. oraz Świetlica Szkolna urządziły uroczystość poświęconą "Jedenastej Rocznicy Śmierci Marszałka Józefa Piłsudskiego."

Dnia 12 maja

w południe odbyło się poświęcenie Domu Związku b. Żołnierzy, a wieczorem w sali R.K.O. "Gazeta Mowiona Nr. 21" w wykonaniu pp. Voglowej i Janickiej; redakcja R.K.O.

Dnia 15 maja

Świetlica Szkolna przy współpracy Oddz. Pol. YMCA zorganizowała "Dzień Matki".

Z inicjatywy kpt. Dr. T. Wyspiańskiego, popartej przez miejscowe czynniki społeczne i administracyjne, otwarty został w Koji kurs Instruktorów Zdrowia w ramach zadań P.C.K.

Znany na uchodźstwie działacz społeczny w dziedzinie szkolenia zawodowego pomocniczego personelu lekarskiego, p. Dr. Wyspiański po przeprowadzeniu kursu siostr sanitarnych w 1943-44 r. w Ahwazie i w 1945-1946 r. w osiedlu Koja, absolwentki których odcennie pracują w szpitalach i ambulatoriach różnych osiedli Afryki Wschodniej i Środkowego Wschodu, postawił sobie i społeczeństwu uchodźców szersze dalekosieżne zadanie przeszkolenia licznych kadr uchodźczyń w lecznictwie, higienie i pielęgniarstwie, aby przy powrocie do zniszczonego przez wojnę i okupantów Kraju mogły one być czynne zawodowo w organizacji Służby Zdrowia.

Na kursie poza przedmiotami zawodowymi przewidziane są wykłady z dziedziny administracji - samorządu i spółdzielczości.

Otwarty kurs zgromadził w Koji około 80 słuchaczek, które z entuzjazmem i głębokim zrozumieniem aktualności i realności podjętej pracy, gorliwie prowadziły notatki z wykładów wieczorowych, szykując się do ćwiczeń praktycznych w szpitalu i ambulatoriach osiedla.

KRONIKA HARCERSKA

Wizytator Wychowania Harcerskiego na Afrykę rozkazem organizacyjnym z dnia 14 maja br. powierzył:

Hm. Z. Słowikowskiemu funkcje Komendanta Chorągwi Harcerskiej w Polnocnej Rodezji.

Phm. J. Baryczowi funkcje Komendanta Chorągwi Harcerskiej w Tanganyice.

Dhnie J. Dabrowskiej funkcje Hufcowej I Hufca w Lusace

Sam. H. Myslińskiej funkcje Hufcowej II Hufca w Lusace.

Koja

Cale Harcerstwo osiedla Koja brało czynny udział w obchodzie swiata Narodowego 3 maja. W przeddzień dnia 2 maja odbył się capstrzyk, w czasie którego oba Hufce, harcerek i harcerzy przemaszewali ulicami Osiedla. Następnego dnia przed budynkiem Kierownictwa Osiedla odbyła się defilada Hufców Harcerskich i gromad zuchowych, która przyjęli obie Hufcowe, phm. F. Morawska i Z. Wolanska, oraz przedstawiciele władz angielskich i polskich w osobach: angielskiego Komendanta p. Mc Donalda i Polskiego Kierownika p. mgr. Sobolewskiego, oraz Prezesa Rady Osiedla p. Studzinskiego.

O godz. 15 odbyły się pokazy techniki harcerskiej zastepow reprezentacyjnych Hufca Harcerek. Hufiec Harcerzy urządził loterie fantowa, ciesząca się dużym powodzeniem. Dochód z niej został przeznaczony na letnia akcje obozowa.

Zuchy urządziły wielki turniej zuchowy, który cieszył się wielką popularnością. Ponadto został przeprowadzony bieg harcerski na terenie zabudowanym Osiedla.

Na osobne podkreślenie zasługuje zorganizowanie zbiórki odzieży dla rodaków z Kraju, przez Hufiec Harcerzy. Ludność Osiedla okazała wielkie zrozumienie i zainteresowanie tą akcją - to też zebrano dużo odzieży, która zastanie w najbliższym czasie wysłana potrzebnym.

Diggelfold.

Hufiec Harcerek w Diggelfold wydaje na powielaczku poprawione wydanie tak potrzebnej w pracy książki "Wytyczne Pracy Har-

cerskiej". Prace są w toku. I tam również w dniu 3 maja została urządzona loteria fantowa, która cieszyła się wielkim powodzeniem, miara czego może służyć fakt, że wszystkie losy rozsprzedano w ciągu 5 minut po rozpoczęciu. Impreza ta była miła rozrywką na tle dość monotonna życia Osiedla szkolnego Diggelfold,

Rongai.

Przebywający w miesiącu maju w osiedlu dziecięcym w Rongai Instruktor Wychowania Harcerskiego hm. I. Kozioł prowadził tam organizacyjne prace w Hufcu Harcerskim. Zorganizował przedewszystkiem kurs drużynowych i kurs zastepowych, jak

Reprezentacja Rongai — Drużyna Włoska z Nakuru

W niedzielę dnia 10 ub. m. w osiedlu Polskim Rongai, odbyło się spotkanie towarzyskie piłki nożnej między kombinowaną Reprezentacją osiedla, a Drużyną Włoską z Nakuru. Reprezentacja składała się z uczniów Osiedla Szkolnego i pracujących w osiedlu Włochów.

Mecz rozpoczął się popołudniu w obecności licznie zebranej publiczności i mieszkańców Osiedla. Gra na początku równa, chociaż piłka jest częściej na polowie boiska naszej Reprezentacji Osiedla. Widac przewagę techniczną Drużyny Włoskiej - ich pewne podania, wypracowane strzały na bramkę. Nasi nadrabiają braki ruchliwości i zaciętoscia. Wynik do przerwy 2: 1 na korzyść Drużyny Włoskiej, odpowiada układowi sił.

Po zmianie boisk zaznacza się wyraźniej przewaga gości. Nasi zmeczni pierwszą połowę gry, oddają inicjatywę Drużynie Włoskiej, która strzela dwie dalsze bramki. Pare ładnych

również szereg pokazowych zbiorów drużyn i ognisk. Absolwenci tych kursów w najbliższym czasie rozpoczną normalną pracę ze swymi młodszymi kolegami - pracę w kierunku wychowania i samowychowania dla dobra Polski, w myśl pierwszego punktu prawa harcerskiego: "HARCERZ SŁUŻY BOGU I POLSCE."

RUBRYKA WPLAT

na "POLSKI FUNDUSZ PRASOWY"

w Afryce

Kierownik Osiedla Rusape p.K. Przednowek Shs. 60.-
Spółdzielnia Spoż-Wytw. "Polonia" Masindi (2 i 3rata.) „2000.-

— * —

przebojów gospodarzy nie przynosi im jednakże żadnej bramki, nie wykorzystują oni też strzału karnego. W końcu Drużyna włoska ładnie wypracowana brama ustala wynik spotkania 5: 1 na korzyść gości.

Należy podkreślić czystą, czasami aż do przesady grę Drużyny włoskiej, czem zdobywa sobie zasłużoną sympatię publiczności.

Sędzią był Włoch, p. Porra. Sędziował dobrze, może nieco za ostro w stosunku do ostrych niekiedy zagran naszej Reprezentacji. Całość wypadła miłą, nastój sportowy.

Reprezentacja grając swój pierwszy mecz po bardzo krótkim tylko treningu, miała dobrą lekcję czystej zespołowej gry, może wiele wyniesie z tego spotkania spostrzeżeń, tak technicznych, jak sportowego zachowania się na boisku. Niemniej grała ona dobrze, a gracze pokazali, że dużo już zdążyli się nauczyć w czasie krótkiego posiadania własnego boiska. (ppor. J. Kozioł.)

Z. P.C.K.

w Nairobi.

Na pomoc dla dzieci polskich w Niemczech, zamiast prezentu imieninowego dla p. Stanisławy Sulek, wpłaciły do P.C.K. Shs 30 pp. Jadwiga Nieciecka, Maria Kuster i Jadwiga Modzelewska z Osiedla w Masindi.

P. Inspektor Szkolny w Osiedlu Masindi wpłacił na pomoc dzieciom polskim uwolnionym z obozów niemieckich kwotę Shs. 660. 44.

Hufiec Harcerski w Osiedlu Kidugala zebrał na pomoc dla dzieci polskich w Niemczech, sume Shs. 107. Sumę powyższą Hufcowa p. Stanisława Adamska przekazała do Nairobi.

Potwierdzając odbiór powyższych sum, które zgodnie z życzeniem Ofiarodawców zostały na podany cel przekazane do Londynu. Delegatura P.C.K. w Nairobi składa serdeczne podziękowanie,

Śladami "W Pustyni i w Puszczy"

(Dokonczenie)

Wszystko odbywa się sprawnie, szybko, uprzejmie. Obsługa składa się z wysokich, rosłych Sudanczyków w białych "galabijsch", przepasanych zielonymi i czerwonymi pasami, poruszających się bezszelestnie. Widziani przez okna tubylcy ubrani są wyłącznie na biało, kobiety tylko odrozdniają się czarnymi szatami; — to przecież Afryka, "panowie stworzenia" wybrali na swój użytek dogodniejszy kolor. Na jednym z przystanków nasz konduktor wysiada z pociągu, rozkłada na piasku pustyni swoją trzcinową matę i obrocniwszy się twarzą ku Mecce bije pokłony i modli się z zapamiętaniem, głuchy i ślepy na wszystko co się wokół niego dzieje. Widok ten wrusza do głębi i przypomina pierwsze nasze wrażenie po wjeździe do Persji: kraj gdzie też się modła!

Chartum — to oaza zieleni i kwiatów na pustyni. Stolica Sudanu, siedziba Gordon College. Wyszszej szkoły dla tubylców założonej przez Anglików. Piszęmy listy nad Niebieskim Nilem. Nazajutrz o 8-ej rano jesteśmy już nad Białym Nilem, na pokładzie statku, na którym spedzimy 13 dni, odbywając podróż niewiele ponad 1000 mil angielskich. Uczę się filozofii Afryki: Inszallah bukra! Niech Bóg da jutro. Nikt się nie spieszy. Po co? To nie Ameryka.

Krajobraz przypomina Polesie, ze swoimi stadami ptactwa, moczarami, trzcinami. Dalej rzeka zweża się, suniemy wśród sawanny, papyrusów, prawie ocierając się o oba brzegi. Na piaszczystych plażach, które nazywanym "Crocodile - le - bains" pojawiają się olbrzymie, potworne jaszczury, o paszczach otwartych w słońcu. Mamy na pokładzie młodego myśliwego, który posród ogólnej emocji pasażerów i załogi strzela do nich z wielkim powodzeniem. Zwyczajnie panują domowe: gdy w pewnej chwili mijamy statek, płynący w dół rzeki znajomy Anglik przypomina sobie że u kapitana tamtego statku mogłoby może znaleźć naboje do sztucera. Daje się sygnał, oba statki zatrzymują się i nasz znajomy jedzie

łodka. Naboi wprowadzie niemało, ale jest whisky, więc postój trwa dość długo. Na wodzie pokazują się coraz większe rodziny hipopotamów, różowych, łśniących, beztróskich krow.

Na postojach zwiędzamy wsie murzynskie. Na jednym z nich obiecują nam tance czarnych. Istotnie około 9-ej wieczorem podjeżdżamy do jakiejś wioski, motory cichną. W świetle reflektorów widac chatki w kształcie stogów siana. Przy samym brzegu jedna większa, z dużym, pochylonym dachem słomianym, obok stopy zerdzi, wysokie drzewo — znowu przypomina się wioska poleska w ciszy bezkieszykowej nocy. Nawet cykanie swierszczy dziwnie przypomina odgłosy nocy na naszej dalekiej wsi.

Miedzy chatkami zaroily się swiatelka, wkrótce w blasku reflektorów na brzegu zebrała się spora gromada murzynów. Stanął układ — wzamian za pare piastrow zatanca swój taniec.

W chwile potem rozległy się bebenki "tam-tam", wystukujące jakiś rytm, nie tworzący żadnej melodii w naszym pojeciu, ale jednak łączący się w jakiś wyraz i jakas niezrozumiała harmonja. Jest w niej niepokój człowieka, idącego w ciemna noc przez sawanny i odgłosy przyrody w dżungli i cos co kaze myśleć o krazeniu cmy wkrag plomienia, który pociąga i zabija. W rownym stopniu niezrozumiale i obce, jak wciągające wkrag, pochłaniające każdy nerw. Masa murzynska zadrgala, nagie ciemne ciała zaczęły się poruszać rytmicznie. Bez żadnego szematu, bez czegokolwiek wyuczonego czy narzuconego, poprostu zaczęli się poruszać tak, jak im to nakazywała ta tajemnicza dziwna muzyka i własny, wewnętrzny, spontaniczny impuls ciała. Cos absolutnie naturalnego, wpływającego z podświadomości, nie skrepowanego żadnym kanonem, czy zadza efektu. Wśród tanczących byli mężczyźni, kobiety i dzieci; kilku wojowników z kolpakami pior na głowie. Każde z nich robilo inne ruchy, swój własny taniec, który jednak w tym ciasnym kregu zlewał się i

splatywał w jeden wspólny rytm. Była to odpowiedź tych poldzikich, nagich ciał na głos melodii. Wysokie nogi, smukle biodra, na ramionach jedynie bransolety, wilgotne, ciemne wargi, błyszczące, białe zęby i bialka oczu. Rece wyciągnięte do góry w podskoku, czasem wspólny ni to śpiew, ni to okrzyk. Towarzysz podróży, który mnie przyprowadził, powiedział: "Teraz widziałam Pani prawdziwą Afrykę".

Za chwile byliśmy na pokładzie statku. Na horyzoncie plonely zapalone przez murzynów pożary stepu, linia ognia ciągnęła się na przestrzeni kilku mil.

A w pol godziny później siedzieliśmy w jadalni okretowej, chłodzeni przez wentylatory, podczas gdy służba deszczęlestnie podawała zimne "drinki" i doskonałe potrawy. W sercu Czarnego Ladu stanowiliśmy wysepke europejskiego standardu życia. Od wnętrza ladu, gdzie czarny człowiek żyje jak przed tysiącami lat, nagi, ciemny, dziki — dzielił nas od komfortu 20-go wieku tylko jeden krok....

Tasma filmu krecila się dalej....

Wszystko się konczy, złe i dobre, więc i ta podróż po pięknym Nilu dobiegła końca i wśród słonego upału dojeżdżamy do Juby, skąd dalsza podróż odbywa się samochodami poprzez dziewicze lasy polnocnego Konga. Gdzieś, u kresu tej podróży, na którejś z afrykańskich dróg czekają polskie, jasne, wytesnione oczy, płowa głowa, które nie zgięły burze i ciosy tych 6 ciu lat. I już myśli się o podróży która razem będziemy odbywać z powrotem. Bo takie już jest każde polskie serce, że podziwiał chętnie obce cuda zachwyca się, entuzjazmuje, ale oddycha w pełni i w spokoju tylko powietrzem swoich pol, lasów i lak.

(Dok. ze str. 1-ej)

ległej, wiara w zwycięstwo Sprawy, która jest nierozdzielnie związana z wolnością narodów i z trwałym pokojem świata".

Podpisano: - Rząd Rzeczypospolitej Polskiej. Londyn, dnia 24 maja 1946 roku.

DRUKARNIA: "Colonial Printing Works. Nairobi"

Wydawca: "Polski Fundusz Prasowy." Redakcja i Administracja: Nairobi. p. o. Box 1939